

for hans Vedkommende klargjort, hvorledes det forholder sig, idet det viser sig, at begge Dele have været Tilfældet. Nogle Oplysninger ere ikke fremkomne, fordi Ministeren ikke har villet give dem, og andre have vi ikke faaet, fordi Ministeren ikke har vidst, hvorledes han skulde bære sig ad med at bringe dem til Udvalgets Kundskab. Dette gælder om de Oplysninger, som ere omtalte i den Skrivelse af 28de November, til hvilken den meget ærede Minister hentydede. Vi udbade os Specifikation over nogle i Fjor afholdte Udgifter, og dertil svarer den ærede Minister, at han har sendt en saadan Specifikation til Statsrevisionen. Den ærede Minister har altsaa ikke været bekendt med, at Finansudvalget ikke er det samme som Statsrevisionen, og at Finansudvalget ingen Adgang har til hos Statsrevisionen at hente sig de Dokumenter, som Udvalget maatte have Brug for. Altsaa maatte vi paa ny skrive til Ministeren og atter udbede os disse Oplysninger. Og vi have nu ogsaa faaet dem, men først efter at Betænkningen var afgiven, saa først til 3die Behandling vil Udvalget have haft Lejlighed til at se paa dem. De andre Oplysninger vare dem, der vedrøre den Konsul, som han ønsker at have til Disposition. Om denne Mand har den meget ærede Minister sagt, at hvad han vil bruge ham til, er noget, der kun vedrører Administrationen, og det agter han ikke at give os Oplysning om. Jeg skal dertil sige, at jeg er ganske fri for Nysgerrighed, og naar den meget ærede Minister ikke vil meddele, hvad Anvendelse der er for en Embedsmand, ikke vil give os Oplysninger, hvorpaa vi kunne grunde et Skøn over, hvorvidt der er Anledning til at yde den her forlangte ny Bevilling eller ikke, — nu vel, saa faa vi at undvære disse Oplysninger, og saa faa vi at tage vor Beslutning om Bevillingen uden dem.

Jeg kommer dernæst til den meget ærede Justitsminister. Jeg kan ikke andet end sige, at det forekommer mig, at den Udvikling, han har givet af disse juridiske Spørgsmaal, kommer i sine faktiske Resultater saa nær op til det, som fra Finansudvalgets Side hævdes, at det kun er et ganske lille Skridt, som den meget ærede Minister har at gøre for at komme til at staa paa samme Standpunkt som vi. Der er to Spørgsmaal — jeg gentager det — som det drejer sig om. Det ene er Spørgsmaalet om, hvorledes der skal forholdes, naar flere Embeder forenes, det andet er, hvorledes der skal forholdes, naar der gives

Konstitution. Med Hensyn til det første Spørgsmaal udviklede den ærede Minister, at hele denne store Klasse af honorarlønnede Stillinger har en Karakter for sig selv og adskiller sig i den ene og den anden Retning fra Embeder og Bestillinger i egentlig Forstand; men dernæst tilføjede han, at efter hans Opfattelse, saa vidt han vidste, forekommer der kun et eneste Eksempel paa; at Lønnen for en Stilling af denne Art er bleven fastsat ved en særlig Lønningslov, nemlig netop den Lov af 7de April 1900, hvorom vi just tale. Hvis dette er rigtigt, hvad jeg maa lade staa hen, bliver Finansudvalgets Stilling endnu langt stærkere, end efter min Udvikling; thi saa har Spørgsmaalet om at bringe Reglerne i § 5 i Loven af 1870 til Anvendelse i et Tilfælde som dette aldrig ligget for eller kunnet ligge for før nu. Hvis det forholder sig, som den ærede Minister siger — mig har det været umuligt at gennemstøve alle Lønningslove — saa kan der altsaa i hvert Fald ikke foreligge noget som helst Præcedens eller have uddannet sig nogen selv nok saa usikker Praksis, som man kan anføre (*Justitsministeren*: Det beviser jo intet!). Det beviser, at hvis der aldrig har været Lejlighed til at gøre en anden Anvendelse af § 5 gældende end den, som Udvalget hævder som den rette, saa kan der ikke fra nogen tidligere Opfattelse hentes Argumenter mod at holde sig til Lovens rene Ord. Naar en Lønning bliver fastsat paa en særlig Lønningslov, saa falder denne Lønning ifølge de udtrykkelige og klare Ord i Loven af 1870 inden for den Regel, som er given i § 5. Den meget ærede Minister erkendte ogsaa og genot flere Gange, at naar man tager Spørgsmaalet rent logisk juridisk, turde han i og for sig ikke eller i alt Fald kun med Vanskelighed bestride Rigtigheden af Finansudvalgets Opfattelse (*Justitsministeren*: Det har jeg aldrig sagt!) jo, det maatte den ærede Minister flere Gange erkende — men derimod mente han, at der i den historiske Udvikling eller i Lovgivningens Hensigter, eller i honorarlønnede Stillingers Natur kunde søges Berettigelse for Administrationen til at ville bringe en anden Regel i Anvendelse. Men hvis et Tilfælde af denne Art virkelig aldrig har foreligget før nu, er det ganske klart, at et Forlangende om, at Lovens udtrykkelige Forskrift skal overholdes, slet ikke kan afkræftes.

Hvad Konstitutions-Spørgsmaalet angaar, gjorde den meget ærede Minister den Opfattelse gældende — det var til sidst egentlig Hovedpunktet — at det er ganske